

Tilbage på hotellet var Forret kommet ned. Han var nem at tale med og det viste sig at han kendte nogle af de folk jeg havde mødt i Louisiana og så snakkede vi om mad. Det kan man ikke undgå når man møder en ægte cajun og jeg fik Mama Forrets opskrift på, og fremgangsmåde ved, frembringelsen af en god gumbo.

Kershaw kom ned og vores chauffører forklarede os logistikken i et større projekt som Marsk havde flikket sammen. Tre bands var på vejen samtidigt. Omar & The Howlers, Rock Nalle, Blues Mobile fra Georgien og Doug Kershaw. Nalle var chauffør på en del af denne kombinerede tourne til spillesteder og festivaler. Vi forlod ham i Hov Havn hvor vi havde vores første gig. Han skulle optræde på Samsø og bandet fra Georgien, som lige havde overstået deres tourne trådte senere til og fungerede på skift som chauffører for Marsk, der havde begge sine biler og anlæg på landevejen.

Det skulle senere vise sig at Doug, mildt sagt, blev svær at holde af. Han var sød og imødekommende i starten, men min sjette sans sagde mig at han ikke var ægte. Han krakelerede hurtigere end jeg havde forestillet mig, hvilket, hver gang gik ud over David. Min mistanke blev vakt ved at han ikke talte direkte til os danskere. Han tekstede David, som så henvendte sig til os, men vi svarede Doug direkte. Vi respekterede selvfølgelig hans ønske om ikke at ryge i bilen og for husfredens skyld imødekom vi osse nogle af hans mere pylrede nykker.

Nalle var undtagelsen, han læste fra første færd Kershaw som en åben bog og da han overtog rattet stillede han Kershaw over for et ultimatum, da rygeforbudet kom op. Nalle stoppede bilen og vendte sig om mod Kershaw og sagde; "du har to muligheder, du kan enten bliver og finde dig i at jeg ryger når det passer mig eller du kan gå resten af vejen, it's your choice".

David Forret havde planer om at komme til Europa på et senere tidspunkt med et andet projekt han var ved at etablere og spurgte om mulighederne i Danmark. Jeg forklarede ham at Danmark bedst kunne sammenlignes med en forlystelsespark hvor den ægte musik har ringe kår. Det var nærliggende at bruge mig selv som eksempel. Jeg havde foretaget de rigtige valg uden det store held. Musikanmelderne på alle større dagblade havde rost mine udspil og fremhævet et særpræg, som de alle uden undtagelse mente viste vejen frem inden for en genre som de typisk betragtede som udvandet, hvilket de måske havde ret i.

Jeg kunne ikke bruge det til noget, lige meget hvor jeg henvendte mig blev jeg sammenlignet med andre hard core, udøvende bluespuritanere og havde svært ved at få sceneplads til trods for at mine sidste udgivelser blev omtalt som "Roots" og ikke indeholdt noget der tilnærmelsesvis lignede det andre bluesbands udgav. Jeg fik osse luftet min ringe tiltro til musikstedernes bookere, ikke alle, men mange har en alt for ringe indsigt i det de beskæftiger sig med og besidder en ligegyldighed der for det meste gør det umuligt at få en tourne til at hænge sammen. De interesserer sig sjældent for det store billede og løber gerne fra en foreløbig aftale, hvis noget "bedre" viser sig. Det er typisk et jamband, tidens svøbe, der kommer i vejen og som i øvrigt burde

forbydes. Det kan osse være et af utallige udenlandske sidekicks, hvor mindst et medlem engang har spillet med en stjerne. Mange foreninger og spillesteder er topstyrede og det er svært at arbejde med en booker, der skal tilbage til sin bestyrelse eller chef for at få grønt lys for sine dispositioner. Det ender gerne med et afslag.

Hvis et spillested har en musikalsk profil er det ikke altid at ledelsen forstår at signalere deres filosofi ned gennem systemet. Et typisk eksempel er personalets valg af noget pausemusik, der kan være svært at konkurrere med og en aftale om et par minutters stilhed før showtime går sjældent hjem. Når stilheden bliver for larmende starter de maskineriet igen og publikum genoptager deres larmende konversation, bedst som de havde vendt deres opmærksomhed mod scenen. De evindelige 3 sæt som er et bevidstløst krav fra de fleste arrangører er ødelæggende for kunsten og oplevelsen.

Jeg fortalte David at de fleste spillesteder deltager i en støtteordning der gør det mindre risikobetonet at vælge med hjertet, men fristelsen ved at satse på en større omsætning er altid til stede. Forret stillede øjnene på uendeligt og var tavs et stykke tid medens han sikkert overvejede sine muligheder for et fremstød I Danmark

David, Frank og jeg gennemgik repertoiret og der var noget at huske på, så jeg lavede et ark med noter, som jeg tapede på en monitor på det første festivaljob, men da showet gik i gang dansede Doug flere gange over i min side af scenen. Han sagde et eller andet som jeg ikke fik fat I lige med det samme og da jeg endelig kunne høre ham forstod jeg ham alligevel ikke:

– "I'm tyin' to work here"

– "So am I" fik jeg sagt.

Han ville have mig til at rykke bagud, der var kun en stjerne på den scene, men det betød at jeg spillede usikkert op til breaks og slutninger, da jeg ikke kunne læse mine noter. Korstemmerne røg osse da jeg ikke kunne gå til mikrofonen, der stod fremme på scenen, hvor jeg havde åbnet showet for ham. Vi fik dårlig kritik efter showet og jeg bad senere Forret om at briefe mig, så jeg undgik irettesættelser på scenen. Forret var i øvrigt rød hovedet af raseri efter showet. Jeg havde set ham gå bag forstærkeren under opstillingen og hamre en knytnæve ind i bagpladen og det var hverken første eller sidste gang at han åbnede for ventilen.

Alt var i princippet galt og Kershaw var svær at stille tilfreds. Han fik lov til at vælge værelse først når vi kom til et hotel, men hans smålighed arbejdede gerne imod ham. Der er som bekendt nogle som Gud straffer med det samme. Han stillede sig tilfreds efter at have sammenlignet værelse eller byttet nøgle med David. I Skagen trak jeg tilfældigvis det lange strå da jeg som den sidste blev tildelt nøglen til en suite med køkken, hvor vi tre gode venner hyggede os i et par dage, både Marstokk og David er gode rejsekammerater. Når jeg inviterede Doug på kaffe og kage afslog han hvergang, men da han senere kiggede ind for at spørge David om tid og sted, blev han stiktosset over at "vores" værelse var "bedre" end hans.

Jeg har mødt en del neurotiske musikere, men Doug tog prisen og på mange måder er han et tragisk tilfælde. Hans spillestil er sjusket og han foretrækker at "trykke den af", hvilket kan virke umiddelbart overvældende på et festivalpublikum, men det er ikke langtidholdbart. Han klæder sig ungdommeligt, hans pressebilleder viser en meget yngre udgave af ham og hans karriere er ikke som han ønsker den. Han føler sig forbigået og optræder med et repertoire der er 20 år gammelt, skriver ikke selv og giver udtryk for jalousi over for kollegers status i branchen. En status som han mener han har bedre ret til. Han har haft alle chancer og medvirket på et utal af indspilninger og været gæstesolist hos nogle af USA's førende kunstnere, men højdepunktet af den berømmelse han så desperat trakter efter har nok været da Apollo 13 valgte hans indspilning af "Louisiana Man" som det musikalske indslag, da de engang i det forrige århundrede sendte live fra rummet.

Efter tourneen, tog vi en varm afsked med David. Hans plan var at sige op hos Doug, hvilket han osse siden gjorde. Doug sagde at vi skulle være hans faste hold næste gang han kom til Danmark. Vi holdt gode miner til slet spil. Både han og vi vidste at det var en falsk melding. Georgierne kørte os fra Vejle til København og det var langt fra kedeligt. De talte et engelsk der var dårligere end mit tyske, men vi forstod alligevel udmærket hinanden. Doug Kershaw talte et forståeligt engelsk, men der var ingen der forstod ham.